

BIBLIOTEKA

SH-1

P24

SHTETIT

GJIROKASTER

NDOC
PAPLEKA

POEZI

85H-1

P24.

NDOC
PAPLEKA

48148

Rrathët
e lisit

* POEZI

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

Rrathët e lisit

Thith nëpër stinë shi e diell,
thith gjirin e fortë të tokës.

Erërat që përplasen mbi të
e bëjnë t'i shtrijë rrënjët më thellë,
ia kalitin qëndresën.

Nuk dehet nga ylberët,
nga vallet e kristalta të borës
as me dritë hëne.

I heshtur dhe i blertë,
drithërohet vetëm nga zogjtë
që pushojnë mbi të,
ose bëjnë çerdhen në degët e tij.

Nuk e pikëllojnë gjethet e verdha
që rrëzohen çdo vjeshtë,
sepse çdo vjeshtë shkunden

edhe lëndet
me të cilat shumëfishon vetveten.

Nuk ka frikë nga qiejt,
nga rrebeshet dhe rrufetë e zjarra,
që një ditë mund të bien mbi të.

Thith nëpër stinë shi e diell,
thith gjirin e fortë të tokës
dhe rrënjët e tij kapen fort pas saj
si dora e një fëmije që e ka marrë uria
pas gjirit të nënës.

Ai e di se lartësia e tij
varet nga thellësia e rrënjëve.

I heshtur dhe i blertë,
rrit rrathët e tij.

Thadron në ata rrathë
imazhin e rrumbullakët të diellit,
jetën dhe moshën e vet.

Me ty ngjitemi, Parti

Na mungonin edhe buka, edhe ëndrra
dhe ne ishim të unitur për të dyja,
por ti asnjëherë s'na fole për parajsën:
na the se jeta do të bëhej më e mirë
nga pëllëmbët tona të vëllazëruara,
nga djersa dhe shqetësimi i përditshëm.

Na nxite të ëndërtojme të pamundurën
dhe të pamundurën ta bëjmë reale,
por ti asnjëherë s'na fole për parajsën;
kur buka u shtua nëpër sofrat tona
dhe drita tek ne u bë më e madhe.
Ti na the se ky ishte vetëm fillimi.

Na tregove te fjala jote prej dielli
fytyrën e qartë të ditëve të nesërme,
por ti asnjëherë s'na fole për parajsën;

kur u nisëm, e dije ku do të arrinim
dhe kur arritëm, na the të niseshim prapë —
të jetosh vërtet do të thotë të ngjitesh...

Me ty ngjitemi si pema që rritet, Parti.

Një epitaf për Besnikun

...U nda prej nesh Besniku
si një diell verë që perëndon mbi det
pasi i ka dhënë ditës tërë rrezet e tij.

Në fytyrat tona ra muzgu i pikëllimit
dhe sytë tanë morën një ngjyrë çeliku
si deti pas perëndimit të diellit,
sepse na deshi
dhe e deshëm...

U nda prej nesh Besniku,
por në lulet e kuqe, të mbira përballë detit,
mbetën pikat e gjakut të tij
që lulëzojnë çdo verë.

Në gurthemele uzinash, ndërtesash,
që ruajnë prekjen e gishtave të tij,
në pëllëmbët e qindra njerëzve
mbeti ngrohtësia e duarve të Besnikut.

Në ison labe që ngrihet majë maleve,
në zërin e popullit të tij që jehon në planët,
në thirrjen ngadhënjyese të komunistëve
zëri i Besnikut mbeti.

...U nda prej nesh Besniku
dhe la si statujë në mes të zemrës sonë
amanetin e tij.

Shtator 1979

Shkrirësi dhe zogu

Në dritaren e hapur të uzinës
ndalet e cicëron një zog i larmë
me një fije bari në sqep
e me kaltërinë e prillit në zë.
Shkrirësi e shikon dhe buzëqesh
me pranverën që solli zogun në dritare,
me fijen e barit në sqep të tij
dhe me atë çërr-çërr të hareshëm.
I kujtohet zogu që cicëroi mbrëmë
në degën e gjethuar të plepit,
kur një vajzë si fije bari
i dha të puthurën e parë.
Zogu cicëron e fluturon tutje
me fijen e barit në sqep
e me kaltërinë e prillit në zë.
Shkrirësi përkulet mbi metalin e zjarrtë,
që lëshon luzma xixëllonjash
dhe në zemër i cicëron pareshtur
zogu me fijen e barit në sqep.

K o r r i k

E paanë, e paanë
fusha e artë!

Erashka vigane e grunjërave
nëpër muzg luhartet.

E paanë, e paanë
fusha e artë!

Zogjtë e përgjumur të duajve
nëpër fushë janë shpërndarë.

E paanë, e paanë
fusha e artë!

Sonte Kashta e Kumtrit
rrjedh nga shkarkuesi i kombajnës.

E paanë, e paanë
fusha e artë!